

braami parrast tahtis sealt arrapeasta ja
Ellusse jätta.

§. 88. Se sündis seddarwisi: Jummal
oli ennaß jo mittokord Abraamile näit-
nud õige nähtawal wiisil (§. 81.); kui
nüüd Abraam ükskord istus omma Tel-
gi ukse ees, kui Pääw pallaw oli, siis
ta näggi, kolm Meest temma Kohhal
seiswad; ta tundis pea, et üks oli Je-
howa, ja teised ollid kaks pühhad Inglid,
kes Inimesse Naul siin temma ees sei-
sid. Abraam isolsis separrast nende was-
to Telgi ukse jurest ja kummardas Mani
Jehowa ette ja ütles: Jhesand, kui ma
nüüd Armo leian so Silma eest, siis är-
ra minne mitte, pallun ma, omma Sul-
lastest möda. Et sago pissut Wet todud,
ja peske ommad Jallad, ja toetage en-
rast seie Pu alla; ja ma tahhan leiwa-
Pallokest tua, ja kinnitoge omma Süda-
da, parrast woite teie eddasi minna.

§. 89.

§. 89. Jummal oli ni helde, ja ei pan-
nud Abraami immelikud Palwed mitte
pahhaks, waid ütles temmale: Te nenda,
kui sa ollid rātinud. Nemmad jäid siin-
na Pu alla, senni kui Abraam ja Sara,
temma Naene, neile said Koga walmis-
tanud, ja nemmad sõid Abraami nähhes.
Seäl jures kututas Jummal Abraamile
ja se rõmus Eannum, et ta ütles: Ma
tahhan tõeste jälle sinno jure tulla selsam-
mal Aasta Aial, ja Sara, so Naesel,
peab siis Poeg olima. Sara kulis sedda
Telgi ukse taga ja naeris isseenneses,
sest Abraam ja Sara ollid mollemad wan-
nad ja ellatand, ja neil ep olnud ahtegi
last weel sütsadit olnud.

§. 90. Se peale need Mehhed, ehk Je-
howa ja need kaks Inglid, tousid sealt ül-
les, ja watasid Sodoma pole; ja Abram
läks neudega, neid saatma. Ja Jehowa
ütles: Peaksin minna Abraami eest sed-

X 9

da